

A red five-pointed star is positioned at the top center. Below it, a wide, dark red banner with a white dotted border on its upper edge curves across the top of the page. The text 'KAPITOLA 1' is written in large, white, bold, sans-serif capital letters on the banner.

KAPITOLA 1

Zdálo se, že od doby, kdy si to vesmírem svištěla do neznáma, uplynula celá věčnost. Její vesmírné plavidlo sice nezvolilo tu nejrychlejší, nejpřímější trasu, ale nakonec ji dopravilo tam, kde měla být. Z cesty si toho moc nepamatovala. Místo toho se v myšlenkách vracela do minulosti, kdy byla šťastná a bezstarostná a brala většinu svého života jako samozřejmost...

Za několika slunečními soustavami od Země a pak vlevo dodělávala právě jedna mladá dívka narozeninové přání pro maminku, když vtom se rozezněla siréna. Kara tyto cvičné poplachy slychávala celý život a příliš pozornosti jim nevěnovala. Když ale matka vpadla do pokoje, viděla jí Kara ve zděšených očích, že dnes je to jinak.

„Karo!“ volala mamka a lapala po dechu. „Honem! Pojď se mnou, okamžitě!“

Bez jakýchkoli dotazů se Kara chytila matky za ruku a utíkala. Narozeninové přání upustila na zem. Stálo v něm „Nejlepší mamince vesmíru“, ale na to, aby připsala „Navždy s láskou, Kara“, už jí nezbyl čas.

Její otec přešlapoval před vesmírnou lodí. Když spatřil dceru, rozlila se mu po tváři chvilková úleva. Potom zase zvážněl. „Karo, nastup si,“ prikázal. Jeho tichý, útěšný hlas teď nahradil tón, který nikdy předtím neslyšela. Děsilo ji to. „Není čas! NASTUP SI, HNED!“

Burácivý zvuk poplašných sirén byl stále hlasitější a Kara Zor-El z planety Krypton uposlechla. Srdce jí bušilo jako o závod, když se vesmírná loď roztrásla. Loď se ale nevznášela. Chvění pocházelo z celé planety, která se otrásala v samém jádru. Rozklepanýma rukama matka Kaře kolem krku pověsila křišťálový náhrdelník. „Máme tě rádi, Karo. Víc, než si dokážeš představit,“ řekla.

Všichni včetně otce se objali.

„Ale mami, já tomu nerozumím!“ vyjekla vyděšeně Kara. U vchodu do lodi ji rodiče objali ještě pevněji. „Co se děje? Provedla jsem něco?“

„Nic jsi neprovedla,“ řekla matka a něžně jí z očí odhrnula blondátou ofinu. Tvář měla sevřenou obavami. „Vždycky vše dělej, jak nejlépe můžeš, Karo, a všechno bude dobré, slibuju. Máš srdce hrdinky.“

Její rodiče byli vždycky velmi moudří a silní. Nic ji nemohlo připravit na jejich slzy, kterých si všimla, když ji při-

poutali k jedinému velitelskému křeslu v lodi a ustoupili. Vtom se dveře neprodyšně uzavřely a Kara zůstala uvnitř... sama. Přitiskla ruce na okénko a matka udělala totéž z druhé strany. Otec matku odtáhl jen pár vteřin před tím, než vesmírná loď odstartovala.

Než si Kara stihla uvědomit, co se děje, došlo k tak hlasité a silné explozi, že to plavidlem, které se už řítilo do temnoty, silně zatřásl. Na maličké plavidlo začaly dopadat trosky a roztočily ho jako ručičky poblázněných kukačkových hodin. Kdyby Kara neměla zapnutý pás, zcela určitě by sebou v těsných prostorách lodi házela jako hadrová panenka. Místo toho jen ztratila vědomí.

Kara neměla tušení, že se její loď rychlostí převyšující rychlost světla výrazně odklonila od kurzu. A při té rychlosti, jak měla Kara brzy zjistit, udělal čas opravdové divy.

Když se Kara probudila, pohlcovalo ji ticho. Dala by přednost ohlušujícímu hluku trosek narážejících do lodi – alespoň by ji to rozptýlilo od toho, co se dělo. Z kontrolního panelu Kara vyčetla, že míří k Zemi, planetě vzdálené 21,7 světelných let a obývané neznámým druhem zvaným člověk.

Když se blížila k atmosféře, začala autopilotem řízená loď konečně zpomalovat. Z okénka Kara sledovala, jak se planeta připomínající modrou skleněnou kuličku přibližuje. Když se na obzoru objevilo žluté slunce, zastřešila povrch Země zlatavě zářící koruna. Kara postupně začala rozezná-

vat rozlehlé modré plochy, bílé víry a zelené ostrůvky. Brzy se objevily hory a oceány. Nemohla tomu uvěřit, ale když zaostřila, viděla divoké mustangy, jak se tryskem prohánějí po pláních, zácpy blokující města a domy se šťastnými rodinami uvnitř. Na těch jí pohled utkvíval nejdéle.

Vtom se ale hlasitě rozřinčel varovný signál a vesmírná loď se při vstupu do zemské atmosféry nekontrolovaně roztrásla. Kara doufala v to nejlepší, zatímco se obrnila a připravovala se na nejhorší.

A red five-pointed star is positioned at the top center. Below it, a red banner with a white dotted border curves across the top of the page. The text 'KAPITOLA 2' is written in large, white, bold, sans-serif capital letters on the banner.

KAPITOLA 2

Dospívající Kara Zor-El se hluboko v srdci Ameriky, kde se zlaté stonky pšenice natahovaly k širé, modré obloze, cítila opuštěná. I když bylo v útulném žlutém domečku věčně veselo, Kara mohla radost jen předstírat.

Hřbetem ruky si otřela slzy a rozhlédla se po čerstvě vymalovaném fialovém pokoji plném plyšových zvířátek, z nichž některá na sobě stále ještě měla cenovku, a plakátů nejpopulárnějších hudebních skupin. I když jí řekli, že je to její pokoj, toužila Kara po domově. Návrat ale nebyl možný.

Smallville v americkém státě Kansas na planetě Zemi byl od Kryptonu hodně daleko, o čemž se už dávno přesvědčil jiný kryptonský sirotek...

Když planeta vybuchla, poslali ho na Zem. Byl tehdy ještě malé dítě, ale v dospělosti se z něj stal největší hrdina pla-

nety, která si ho osvojila. Vzali si ho k sobě Kentovi, vychovali ho a měli ho rádi, jako by byl jejich vlastní. A když jeho nadpřirozené smysly zaznamenaly, že se Kařino plavidlo noří do atmosféry, zachránil ji a přivedl ji do rodiny.

Čím to ale je, že on už byl skoro dospělý, zatímco ona byla stále teenager, a přitom oba opustili Krypton ve stejný den? „Různé trajektorie vesmírem... červí díry a podobně,“ vysvětlil Superman stále zmatené Kaře situaci. Cesta, kterou se z jejich zkázou postihnuté planety vydala Kara, trvala mnohem déle než ta Supermanova a ona na Zem dorazila téměř o dvacet let později než její kryptonský krajan!

„Až přijde ten správný čas, budu ti toho muset spoustu říct,“ oznámil jí Superman, když ji usadil na pohovku v obývacím pokoji u Kentových. Teta Martha a strýček Jonathan nervózně přihlíželi. „Teď si ale budeš muset zvyknout na život tady na Zemi. Máš schopnosti, o kterých zatím nemáš ani tušení. A budou se rozvíjet pod žlutým sluncem Země. Používej je s rozmyslem, Karo. Jsi tu v bezpečí a v dobrých rukou. Tím si buď jistá.“

Než stihla něco říct, Superman byl pryč.

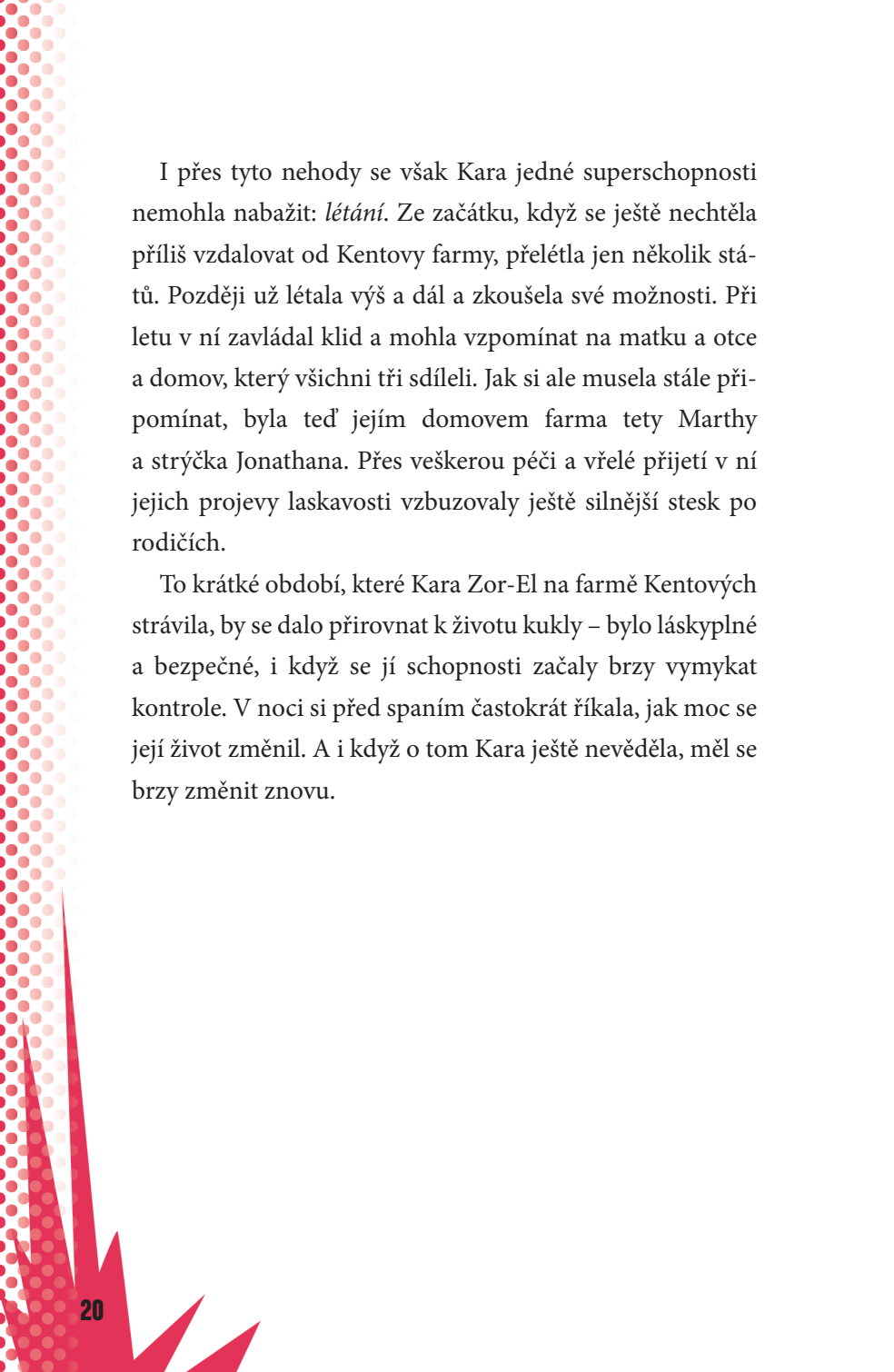

Kaře se život obrátil vzhůru nohama. Její planeta a všechno, co znala a milovala, bylo zničené. Jedinou útěchou jí byl křišťálový náhrdelník od matky. Ačkoli byli teta Martha

a strýček Jonathan moc milí, poznala Kara, že ji litují. A pravdou bylo, že se litovala i ona sama. Kdo by jí to taky vyčítal? Představte si, že v jednu chvíli vyrábíte mamince narozeninové přání a hned nato vás vystřelí do vesmíru – a malým kulatým okénko vaší vesmírné lodi jako jediní sledujete zkázu vaší planety.

Protože Kara věděla, že se jí Kentovi snaží projevit co nejvíce náklonnosti, ze všech sil zkoušela vypadat šťastně a optimisticky. Aniž ji o to požádali, pomáhala jim v domě a na farmě. Dívka, která si na Kryptonu nechtěla ani stlát postel, se teď nabízela, že vypere prádlo! Tady to ale bylo jiné. Jako doma to nebylo.

Za tu krátkou dobu, kterou na Zemi strávila, se Kaře začaly dít podivné věci. Přesně jak ji Superman varoval, měla teď tak intenzivní superschopnosti, že se ze strachu, že něco nebo někoho zničí, bála i kýchnout. Kara ani nevěděla, kolik schopností má. A rozvíjely se rychleji, než si Kentovi nebo ona sama dokázali představit. Když poprvé sbírala vajíčka v kurníku, popraskala při pouhém jejím doteku. Když Kentovi potřebovali pomoc při nahánění tří zaběhlých krav, vymrštila Kara jednu omylem do vzduchu. Naštěstí vyděšenou krávu před dopadem na zem zase chytila. A potom taky poprvé vyzkoušela svůj laserový zrak. Paprsky, které Kaře vycházely z očí, byly tak silné, že když dopadly na kukuřičné pole, snesl se na městečko Smallville popcornový déšť, z čehož měli návštěvníci autokina náramnou radost.

I přes tyto nehody se však Kara jedné superschopnosti nemohla nabažít: *létání*. Ze začátku, když se ještě nechtěla příliš vzdalovat od Kentovy farmy, přelétla jen několik států. Později už létala výš a dál a zkoušela své možnosti. Při letu v ní zavládal klid a mohla vzpomínat na matku a otce a domov, který všichni tři sdíleli. Jak si ale musela stále připomínat, byla teď jejím domovem farma tety Marthy a strýčka Jonathana. Přes veškerou péči a vřelé přijetí v ní jejich projevy laskavosti vzbuzovaly ještě silnější stesk po rodičích.

To krátké období, které Kara Zor-El na farmě Kentových strávila, by se dalo přirovnat k životu kukly – bylo láskyplné a bezpečné, i když se jí schopnosti začaly brzy vymykat kontrole. V noci si před spaním častokrát říkala, jak moc se její život změnil. A i když o tom Kara ještě nevěděla, měl se brzy změnit znovu.